

[Landbrugsministeren.]

dringer i lands- og regionplanlovene og kommuneplanlægningsloven er tilvejebragt hjemmel for varetagelse af de landbrugsmæssige arealinteresser i den fysiske planlægning, kan vi fra landbrugsministeriets side vanskeligt kræve ændringer med hensyn til dispositioner, der på et tidligere tidspunkt er foretaget med hjemmel i den dagældende lovgivning. Om dette har været tilfældet i nærværende sag vil blive nærmere undersøgt.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om garantier til finansieringsinstitutter for virksomheder inden for håndværket og den mindre industri, handelen, vognmandserhvervet og andre serviceerhverv.

(Lovforslag nr. L 25. Fremsat 7/10 76. Første behandling 20/10 76. Betænkning 11/11 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Wichmann Madsen (V):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede, har jeg lovet at komme med følgende bemærkninger.

Under forudgående behandlinger af lovforslaget har venstre givet udtryk for det uheldige i, at forslagens tekst taler om landsomfattende sammenslutninger, der har eller vil oprette finansieringsinstitutter. Inden for flere brancher har man ikke landsomfattende sammenslutninger, men landsdelsdækkende organisationer, f. eks. er der mange organisationer opdelt med en afdeling uden for København og en afdeling i København. Er det rimeligt, at sådanne bliver stillet ringere i henseende til etablering af finansieringsinstitutter, end landsomfattende sammenslutninger er? Denne sontring i organisationsstrukturen kan måske dæmpe lysten til at etablere finansieringsinstitutter. Venstre vil derfor endnu en gang spørge handelsministeren, om det er muligt foruden ordet »landsdækkende« at tilføje »og/eller landsdelsdækkende«. Sagen kunne måske også opklares ved, at ministeren her tilkendegiver, at man vil fortolke teksten således, at hvis to eller flere

landsdelsdækkende sammenslutninger i fællesskab vil oprette et finansieringsinstitut, vil det være kvalifikation til at kunne komme i betragtning efter den lov, som bliver slutresultatet af disse forhandlinger om lovforslaget.

Handelsministeren (Per Hækkerup):

I den betænkning, som et udvalgsflertal har afgivet – og i dette udvalgsflertal indgår også partiet venstre – hedder det bl. a.:

»Udvalget har derfor betragtet spørgsmål, som blev stillet i forbindelse med majforslaget . . .«

– som var enslydende med det forslag, vi nu behandler –

»og de svar, som handelsministeren har givet, som en integreret del af udvalgets materiale i forbindelse med nærværende lovforslag.«

Det spørgsmål blev stillet som spørgsmål nr. 3, er besvaret den 30. juni, og jeg henviser venstres normale ordfører til at gøre sig bekendt med det, han her i betænkningen har tiltrådt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1–6 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om luftfart.

(Lovforslag nr. L 99. Fremsat 5/11 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Normann Andersen (S):

Dette lovforslag er delvis en genfremsættelse fra sidste samling, og der skulle derfor ikke være grund til at sige så forfærdelig meget om det, men et par bemærkninger vil jeg da godt lige fremkomme med.

Lovforslagets sidste del indeholder forslag om ændringer i det, man kalder for luftbeforderens ansvar, idet man ønsker en forhøjelse af ansvarsgrænsen for skader på flypassagerer,

[Normann Andersen.]

men dog kun hvor det drejer sig om befording udført af et dansk lufttrafikforetagende. Ansvarsgrænsen her er foreslået til 375.000 kr. pr. passager. Det er en forhøjelse fra de ca. 125.000 kr., der er gældende efter den nugældende lov, og det kan vel være meget passende som en ajourføring siden beløbet sidst blev reguleret. Jeg tror det var i 1969. Forslaget er nøjagtig det samme, som var indeholdt i det forslag, der behandlede i sidste samling. Der var dengang enighed om denne del af forslaget, og jeg vil gå ud fra, at det også er tilfældet denne gang.

Derimod var der mere diskussion om første del af lovforslaget i sidste samling, ikke mindst omkring den del af forslaget, der gik ud på at sikre en mere rationel udvikling af flypladsbestanden, samt at der skulle tages hensyn til det, man kalder for det almene vel i forbindelse med spørgsmål om placering, støj, anvendelse af jord osv. Jeg synes i og for sig, der var meget godt i dette forslag – et enkelt sted var det lidt restriktivt, men det kunne vi nok have talt om – og gennemgående synes jeg, at det forslag var bedre end det nuværende. Jeg anbefalede da også på daværende tidspunkt forslaget til vedtagelse. Imidlertid viste det sig, at der kunne ikke, hverken i udvalget eller salen, skabes tilstrækkelig enighed om spørgsmålene, og vi kunne derfor ikke få sagen færdigbehandlet i den foregående samling.

Jeg kan i dag konstatere, at folketingets sammensætning er den samme, og dets mening er vel også den samme som sidste gang, vi drøftede spørgsmålene. Derfor må jeg nok erkende, at der ikke er grundlag for på ny at fremsætte tilsvarende forslag. Jeg må i det spørgsmål erklære mig enig med ministeren for offentlige arbejder, når han nu siger i sin fremsættelsestale, at han har set sig nødsaget til at tage konsekvensen af en del af den fremførte kritik.

Hvad der så egentlig bliver tilbage af det oprindelige forslag, går i al væsentlighed ud på at få kendskab til de pladser, der ønskes anlagt. Det tænkes at ske ved, at der senest 3 måneder før en flyveplads etableres eller tages i brug, gives ministeren for offentlige arbejder meddelelse om arten af pladsen, pladsens placering og den forventede benyttelse. Når dette ønskes, ud over de gældende regler i den eksisterende lov, så er det udelukkende af hensyn til luftfartens sikkerhed. At dette kan være nødvendigt,

kan illustreres ganske kort med et par eksempler.

Her i august måned var der et par mindre fly, svævefly, der kom i vejen for et passagerfly i nærheden af Esbjerg. Der var i og for sig ikke efter det oplyste nogen regler, der blev overtrådt, men det beviser bare, at vi bevæger os på kanten af det rent sikkerhedsmæssige. I et andet tilfælde, hvor der er placeret en flyveplads i nærheden af en ret stærkt trafikeret landevej, har det også vist sig, at der kan ske ulykker, idet et fly kom op i for lav højde og derved ramte en kørende bil. Der skete ikke nogen dødsulykker, men det var en hel tilfældighed. Også det kan vise os, at det kan være påkrævet med en større kontrol på disse områder.

På baggrund af det her anførte tror jeg, der kan blive enighed om det herværende lovforslag, og jeg anbefaler det da også til vedtagelse. Jeg skal kun tilføje, at det ikke kræver nogen udgifter i nogen retning. Det kræver ikke nogen personaleforøgelse for at opretholde den administration, der er i forbindelse med kontrollen af det, der her er nævnt. Som følge deraf vil jeg på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Ivar Hansen (V):

Da vi i sidste samling behandlede et forslag fra trafikministeren, som stort set angik de samme spørgsmål vedrørende luftfartsloven, var vi fra venstre ret kritiske. Vi syntes dengang, at ministeren lagde op til en alt for restriktiv holdning over for såvel bestående som eventuelt nye private flyvepladser. Trafikministeren gav dengang udtryk for, at det ikke skulle være nogen hemmelighed, at man fra ministeriets side anså det samlede behov for dækket, og vi satte spørgsmålstegn ved, hvorvidt det var rimeligt, om en sådan vurdering skulle foretages fra ministeriets side.

Jeg sagde også dengang, at vi måtte være opmærksomme på, at såvel by- og landzoneloven som miljøloven jo i forvejen øver en væsentlig indflydelse såvel på bestående flyvepladser som på, under hvilke vilkår eventuelt nye flyvepladser kan fungere. Jeg husker også, at vi fandt ministerens forslag i sidste samling for omkostnings- og administrationskrævende.

Det forslag, vi behandler i dag, synes jeg viser, at ministeren har taget kritikken til efter-

[Ivar Hansen.]

retning, og det skal ikke komme ministeren til skade.

Jeg husker, at vi i trafikudvalget i sidste samling drøftede luftfartslovens § 59, som vedrører private flyvepladsers virksomhed, og hvor den gældende formulering jo siger, at trafikministeren kan give nærmere forskrifter for tilladelser og for private flyvepladsers virksomhed og drift i øvrigt. Vi fik det svar i trafikudvalget, at det ikke havde været hensigten fra lovgivernes side, da denne paragraf blev indsat, i og for sig at lægge egentlige begrænsninger på aktiviteten, hvad angår private flyvepladser – i hvert fald hvis der var taget hensyn til de begrænsninger, som anden lovgivning sætter.

Nu møder trafikministeren så frem med, hvad jeg vil kalde for en tydeliggørelse af § 59. Man kan måske stille et spørgsmål ved, om det er en rigtig fremgangsmåde, at den, der påtænker at åbne en ny privat flyveplads, først skal gå til den centrale myndighed og bede om udtalelser. Det sædvanlige er vel nok, at man i første omgang henvender sig til de lokale myndigheder.

Vi har altså nok nogle spørgsmål at stille i den forbindelse, men jeg vil gerne sige til trafikministeren, at vi, sådan som lovforslaget foreligger, møder frem med en positiv holdning til at nå et resultat på dette grundlag.

Hvad angår det andet punkt i lovforslaget, forhøjelse af forsikringsgrænsen, sagde vi også i sidste samling, at det så vi gerne gennemført snarest, og det er vi stadig væk parat til.

Glensgård (FP):

Ministerens handle måde i denne sag kunne givetvis indbringe en eller anden pris fra en kulturfond. Det er helt givet, at det er noget hokusmakværk, der nu er kommet frem. Et flertal i folketinget sagde til ministeren i en beretning afgivet den 3. juni 1976, at man fandt, at den bemyndigelse, ministeren havde, var rimelig, den var rigtig, og man fandt, at der ikke skulle ske noget som helst i denne lovgivning. Man sagde: § 59 er udmærket. Nu kommer ministeren og siger: jeg er meget skuffet over jer, at I ikke ville følge mig, det må jeg tage til efterretning, men for at jeg nu ikke skal gå hen og tabe ansigt udadtil, vil I så ikke godt være så venlige over for mig at acceptere, at min bemyndigelse nu vedtages i folketinget? Det er jo det rene galimatias.

Konsekvensen er simpelt hen, at vi kan risikere om $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ år, at ministeren kommer løbende til folketinget igen og siger: ja, nu er der altså sket det, at den bemyndigelse, jeg egentlig havde, men som blev udformet i en lov, den er vi nødt til at ændre, fordi der er et lille punkt, som vi har fundet det forkert at administrere efter. Bemyndigelser er i visse tilfælde selvfølgelig en rimelig ting, og i hvert tilfælde er bemyndigelsen i denne sag ganske rimelig. Men ministeren er bange for at tabe ansigt. Jeg skal love ministeren, at der er andre sager, hvor der er større mulighed for det end i denne lille sag.

Vi mener ikke, det er rimeligt, at der nu i § 59 og de efterfølgende paragraffer skal ske en formaliseret lovgivning på området. Det er jo det rene pjat. Vi ønsker ikke at acceptere, at ministeren nu kommer og siger til folketinget, om ikke godt vi vil hjælpe ham med at drive hans ministerium. Det er hans ansvar, og gør han det ikke godt nok, så skal vi nok komme efter ham. Derfor ønsker vi ikke at være medvirkende til at få denne lovgivning gennemført.

Det er klart, at den sidste del af lovforslaget, som et flertal for øvrigt har tilsluttet sig i betænkningen, ønsker vi at gennemføre, men ministeren kunne såmænd godt have sparet sig at fremsætte lovforslag nr. 99.

Ministeren har jo i en lang række andre tilfælde – senest ved sin stedfortræder i denne sag i sidste uge – sagt, at det var helt urimeligt, at man skal diskutere den ene del af lovforslaget, når der nu fra ministeren kom et samlet lovforslag, som inddrog to forskellige komplekser. Dengang sagde vi, at vi fandt det urimeligt, at man ikke blot gennemførte det, som et enig folketing var enig med ministeren i.

Nu kommer ministeren som sagt og foreslår ændring af denne § 59, og derfor skuffer det mig selvfølgelig, at man hører f. eks. partiet venstre nu stille sig positivt over for ministerens tanker, fordi partiet venstre sagde i en flertalsudtalelse den 3. juni 1976:

»Et flertal (venstres, fremskridtspartiets, det konservative folkepartis, kristeligt folkepartis og centrum-demokraternes medlemmer af udvalget) anfører, at udvalgsbehandlingen af lovforslaget ved spørgsmål til ministeren for offentlige arbejder, dennes besvarelser heraf samt henvendelser udefra har bekræftet den indstilling vedrørende spørgsmålet om nødvendigheden af denne lovgivning, hvad angår kapitel 6, som ordførerne for flertallet gav udtryk

[Glensgård.]

for ved forslagens 1. behandling. Flertallet mener derfor, at administrationen bør fortsætte under gældende lovgivning.«

Det var flertallet i udvalget, som udtalte dette, og derfor skuffer det mig, at venstres ordfører nu meddeler, at man har taget en anden holdning. Jeg ønsker at få markeret fra venstre, hvorfor man løber fra den beretning, man afgav den 3. juni 1976.

Bilgrav-Nielsen (RV):

For en ordens skyld skal jeg meddele, at det radikale venstre ikke var med i den flertalsindstilling, som hr. Glensgård omtalte for lidt siden. Af gode grunde: vi gav sidste år, da forslaget var til behandling, udtryk for forståelse over for intentionerne.

Vi havde ingen bemærkninger at gøre til afsnittet om forsikringsproblemet. Dér gav vi tilslutning, og det kan vi gøre igen.

Med hensyn til det andet emne, spørgsmålet om godkendelse af nye pladser, kan vi uden videre godkende den nuværende formulering i forslaget.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg skal heller ikke bruge alt for megen tid på sagen, som efter min mening har været drøftet temmelig indgående i udvalget om offentlige arbejder. Jeg vil blot sige, at jeg beklager, ministeren føler sig nødsaget til at forringe det forslag, vi havde fremme i fjor. Men selv om det er en forringelse, så er det dog måske bedre end ingenting. Hvad angår den miljøsikring, som man i bemærkningerne i og for sig måske antyder man kan sikre os, er jeg ikke helt så glad for formuleringerne, sådan som de er kommet frem nu. Men som situationen er, kan reglerne åbenbart ikke gøres ret meget bedre. Vi vil dog forsøge på, om man ikke kan gøre dem bedre under udvalgsarbejdet.

Hvad angår forsikringerne, synes jeg, jeg vil takke for de meget fremragende bemærkninger, som gør sagen overordentlig klar. Det er altid nyttig læsning, når man har med gode bemærkninger at gøre.

Jeg vil kort og godt sige, at det er et af de typiske lovforslag, som vi vil behandle pænt, men uden større begejstring i udvalget.

Lowzow (KF):

I de generelle betragtninger vedrørende dette spørgsmål skal jeg henvise til, hvad jeg udtal-

te, første gang et lignende lovforslag var til behandling i sidste session. At lovforslaget kommer frem igen, kan ikke undre os, men der er sket en hel del ændringer i det. Jeg ved sådan set ikke i dag, om det ligefrem er en lettelse for den, der skal lave flyveplads, at denne tilmeldelsespligt er indeholdt i loven. Jeg er ikke sikker på, det ikke er det. Jeg er ikke sikker på, at det ikke er en lettelse, at man faktisk med loven her pålægger ministeren for offentlige arbejder at sikre, at alle andre krav er opfyldt. Hvis jeg kan fastholde den betragtning under udvalgsbehandlingen, så er det klart, at vi vil være velvilligt indstillet over for lovforslaget, men jeg vil sige, det er jo næsten uvant, at der ikke ligger noget begravet i et lovforslag fra trafikministeren, så jeg vil tillade mig under udvalgsarbejdet at undersøge, hvad der kan ligge i nogle paragraffer eller nogle udeladte ord, for at se, om der ikke ligger en enkelt udvidelse i det.

Jeg vil derfor komme tilbage til den endelige stilling, men rent umiddelbart virker forslaget forbavsende titalende.

Svend Erik Sørensen (KrF):

Ja, det er jo ikke så meget, der er blevet tilbage af det oprindelige lovforslag, men jeg synes, det er det bedste, vi nu har foran os, og som vi skal tage stilling til. Det, der er gledet ud, var mildest talt ikke særlig godt, fordi der var tale om, så vidt vi kunne se, helt unødige indgreb i privatflyvningens vilkår.

Det foreliggende lovforslags første del sigter på at skabe så stor en sikkerhed som muligt i luftrummet over Danmark. Det er vi i kristeligt folkeparti naturligtvis positivt indstillet over for at medvirke til. Vi ser dette forslag som en konkretisering af den gældende lovgivning, og jeg synes nok, det kan være på sin plads, at vi får vedtaget et lovforslag, der gør det muligt for os at finde ud af, hvor mange privatflyvepladser vi faktisk har i Danmark. Det synes jeg ministeren skal have mulighed for at kunne konstatere i fremtiden.

Med hensyn til den sidste del af lovforslaget vil der ikke være nogen problemer fra vores side.

Fuglsang (DKP):

Jeg skal begynde med det sidste, nemlig forslaget om at forhøje – eller vel mere reelt at ajourføre – ansvars- og garantibeløbene for flyvning. Det synes jo alle at være enige om,

[Fuglsang.]

så det vil der nok heller ikke senere blive ret megen debat om.

Angående det første i forslaget med hensyn til flyvepladser, så er det, som det også er gået op for andre, ændret og konkretiseret, ganske givet for at imødekomme en række af de indvendinger, som vi har mødt både her i salen og i udvalget. Jeg vil gerne sige for vor part, at vi synes ikke, det er blevet ringere af det.

Men så vidt jeg forstod bl. a. på hr. Glensgård, kan vi stadig væk glæde os til nogle underholdende og muntre timer i udvalget. Jeg vil da gerne sige så meget med hensyn til dette med hokuspokus, at det er bedre at tage lidt hokuspokus i tide end at få det i lufrummet og på vore flyvepladser senere hen. Jeg tager også det med, som senere vil møde os i udvalget.

Arnfast (CD):

Da vi ikke er repræsenteret i udvalget, må vi allerede her rose ministeren for, at det er lykkedes ham at få lavet et forslag, der synes at kunne komme igennem udvalget. Det er jo ministres opgave at sørge for at tilrettelægge en lovgivning, som kan gennemføres af dette folketing, så jeg vil nøjes med at sige, at vi er glade for, at ministeren har fundet en løsning, som han kan leve med.

Kurt Hansen (VS):

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi fra VS' side beklager, at den første del af lovforslaget er blevet ændret på en sådan måde, som det er tilfældet her. Vi mener, det er rigtigt, at man forsøger på ligesom at koble udviklingen af flyvepladsantallet sammen med den fysiske planlægning, som i øvrigt skal finde sted. Det lagde ministeren også op til i det første lovforslag, der kom, og jeg beklager altså meget, at der ikke kunne findes et flertal for nogle principper, der gik i den retning.

Det, der er tilbage af det, er jo næsten ingenting. Der er en tilbagemeldelsespligt, men jeg har i hvert fald en lille smule vanskeligt ved på nuværende tidspunkt at se, hvilke konkrete forbedringer den reelt vil indeholde. Det kan være, vi kan få det lidt nærmere præciseret i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Den anden del af lovforslaget er vel meget rimelig. Det virker i hvert fald meget rimeligt, at der sker en justering, en ajourføring af den

beløbsstørrelse, som kan komme til udbetaling i forbindelse med skaderne.

Jeg har et lille spørgsmål i den forbindelse – ministeren behøver ikke at svare på det her i salen i dag, det kan måske opklares under udvalgsarbejdet. Jeg vil godt have undersøgt, hvordan det ligger med forsikringsselskabernes, de store forsikringsselskabers placering i forbindelse med, at præmien nu bliver væsentligt forhøjet. Er det sådan, at der ligger nogle forsikringsselskaber bagved og høster profitter på det, eller er der nogle selvforsikringsprincipper i det? Det kan jeg ikke finde klart udtalt i de bemærkninger, der følger med lovforslaget. Ministeren behøver ikke svare på det nu, men jeg vil godt have det oplyst i udvalget i hvert fald.

Ministeren for offentlige arbejder (Niels Mathiasen):

Det er en helt naturlig ting, at der er en række spørgsmål, der skal uddybes yderligere i udvalget, også det sidst stillede spørgsmål.

Hvis det er sådan, at hr. Glensgård mener, jeg repræsenterer den opfattelse af kultur, som betyder hokuspokus, så må jeg sige efter at have hørt hr. Glensgårds indlæg her, at så repræsenterer han den opfattelse, at kultur er uforståelig.

Jeg skal i øvrigt takke de øvrige ordførere for deres tilslutning. Man kan selvfølgelig ud fra sit temperament betragte den ændring, der er sket, som en forbedring eller som en forringelse. Jeg har set sådan på det, at politik er ikke kun at ville, det er også at kunne – det har jeg måske haft en fornemmelse af de sidste par dage – men så er der én ting, man også kan gøre, man kan komme igen.

Ivar Hansen (V):

Hr. Glensgård stillede mig et spørgsmål. Det blev jeg egentlig meget forundret over, men det viser måske, at hr. Glensgård ikke hører, hvad der bliver sagt, hr. Glensgård hører i stedet for, hvad han gerne vil høre. Det er altså ikke i overensstemmelse med det, jeg rent faktisk sagde før, men jeg skal da gerne gentage det.

Vi mener fortsat, at administrationen af luftfartsloven kan ske på det nugældende grundlag, dvs. luftfartslovens § 59, men da ministeren allerede i sidste samling, da vi behandlede lovforslaget, tilkendegav, at luftfartslovens § 59 hidtil er blevet praktiseret sådan, at mulig-

[Ivar Hansen.]

heden for at anlægge nye private flyvepladser i realiteten har været fri, så har vi intet at indvende imod, at luftfartslovens § 59 bliver tydeliggjort på en sådan måde, at de muligheder, ministeren også efter den nugældende lov har for at fastsætte retningslinjer for private flyvepladser drift, bliver tydeliggjort. Den tydeliggørelse, der er sket nu med forslaget, det kan vi i princippet tilslutte os. Jeg har allerede sagt herfra, at vi nok har nogle spørgsmål at stille til en yderligere klargøring af tingene.

Når jeg ser positivt på det lovforslag, der ligger her i dag, så hænger det sammen med, at ministeren på alle væsentlige områder har imødekommet, har taget højde for, har taget til efterretning den kritik, vi fremsatte i sidste samling. Dermed synes jeg også der er baggrund for at indtage en positiv holdning ved denne lejlighed.

Glensgård (FP):

Jo, desværre hører jeg alt, også det, hr. Ivar Hansen siger; gjorde jeg ikke det, så var jeg befriet for meget.

Men ministeren siger selv i lovforslaget, at det er egentlig ikke nødvendigt at lave en lovgivning på området, han kunne udmærket godt administrere efter de retningslinjer, som der står her i lovforslaget og i bemærkningerne til lovforslaget. Med den nugældende lovgivning kunne han sagtens administrere efter de retningslinjer, han nu beder os om at vedtage i folketinget.

Man kunne tænke sig til, at de øvrige ministre ville komme løbende til folketinget for at få bekræftet, at den måde, man administrerer på, var folketinget enig i. Man kunne forestille sig – med alle disse bemyndigelser, ministre normalt får – at de ville sige: nu skal vi da have noget gennemført, som vi er enige om alle sammen, så lad os nu fremsætte alle vores bemyndigelser som lovforslag og få dem vedtaget i folketinget. Det er jo det rene gas. Hvorfor skal vi dog lave en sådan bemyndigelse, som ministeren selv siger at han har mulighed for at administrere efter, i form af en lovgivning?

Jeg vil godt gentage spørgsmålet, ikke bare til hr. Ivar Hansen, men også til de andre medlemmer, som stod på den daværende opfattelse, og det var altså bl. a. det konservative

folkeparti, det var kristeligt folkeparti, og det var også centrum-demokraterne, der på daværende tidspunkt havde et medlem af udvalget.

Til sidst vil jeg spørge hr. Svend Erik Sørensen: forstod jeg hr. Svend Erik Sørensen ret, når han siger, at det var på sin plads at få registreret de private flyvepladser? Jeg vil bare sige til hr. Svend Erik Sørensen, at hvis han har et sådant behov, så kan han følge med mig ned på kontoret og få en lille bog over samtlige flyvepladser i Danmark, det behøver han såmænd ikke at lave en lovgivning om, de oplysninger findes såmænd tilgængelige for de normale flyvefolk, som har med de ting at gøre. Hvis hr. Svend Erik Sørensen har det behov, skal jeg gerne hjælpe ham med den sag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udvalget om offentlige arbejder. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Fra statsministeriet har jeg modtaget følgende skrivelse:

»Statsministeriet, den 16. november 1976.

Ved kgl. resolution af 11. november 1976 er det bestemt, at sager vedrørende idræt, herunder sager vedrørende fordelingen af A/S Dansk Tipstjenestes overskud til idrætsformål, fra 1. december 1976 overføres fra indenrigsministeriet til ministeriet for kulturelle anliggender.

Folketinget bedes underrettet herom.

sign. Anker Jørgensen.«

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Arbejdsmarkedsudvalget (16/11 76):

Udtræder: Voigt

Ny stedf.: Askjær Jørgensen

Boligudvalget (16/11 76):

Udtræder: Bach

Ny stedf.: Askjær Jørgensen

Landbrugs- og fiskeriudv. (16/11 76):

Udtræder: Ove Jensen

Ny stedf.: Dohrmann

Skatte- og afgiftsudvalget (16/11 76):

Udtræder: Ove Jensen

Nyt medlem: Askjær Jørgensen

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 18. november, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Spørgsmål om fremme af forespørgsel til ministeren for offentlige arbejder af Glensgård.*

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven.
(Behandling af visse sager efter lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.).

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven.
(Efterforskning i straffesager, anholdelse og varetægt m. v.).

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om dyreforsøg.

5) *Første behandling af:*

Forslag til lov om fritidsundervisning m. v.
[af Brixtofte m. fl.].

Mødet hævet kl. 15.38.
